

Веселий, тихий цвинтарок
уквітчаний, немов гайок,
в калину, терне й дикі рожі.
Ряд курганочків при дорозі
дрімає в тіні край села.
Збиточний вітер розстила
з могил тих порох, розсипає,
сліди мертвецькі затирає;
то шелестить у бур'яні,
то в піщовому тумані
сховаєсь, люлечку закурить
і сипне, що аж світ захмурить.
Гуляє буйний по могилах,
пустує на легеньких крилах.
Ах, ті хрести! Ах, ті хрести!
Ніяк їх з думки не звести!
Лягли діди перед батьками,
і ми поляжем під хрестами,
і знов гуляти будеш ти,
буйненький вітре, по могилах,
наш порох будеш розсипать,
з туманом в піжмурочки грать,
пустуючи на легких крилах.

Цівків, д. 29 вересня 1897

Вперше надруковано в «Літературно-Науковому Віснику», Львів, 1898, т. 3, кн. 8—9.

Текст наводиться за збірником [Олександр Козловський. Поезії](#). — Бібліотека поета.
Радянський письменник. — Київ, 1966